

Riksdagen

Stenografiska uppteckningar

vid EU-nämndens sammanträden

2011/12:28

Stenografiska
uppteckningar
2011/12:28

Fredagen den 9 mars

1 § Ekonomiska och finansiella frågor

Finansminister Anders Borg

Återrapport från möte i Europeiska unionens råd för ekonomiska och finansiella frågor den 21 februari 2012

Information och samråd inför möte i Europeiska unionens råd för ekonomiska och finansiella frågor den 13 mars 2012

Anf. 1 ORDFÖRANDEN:

Jag förklarar sammanträdet öppnat. Jag hälsar finansministern och hans medarbetare välkomna.

Jag föreslår att vi börjar med återrapporten. Anders Borg har utlovat en särskild utvikning om Grekland.

Anf. 2 Finansminister ANDERS BORG (M):

Jag satt och tittade på dagordningen och funderade över på vilken punkt man kunde ha skäl att säga någonting om Grekland. Det mest logiska är att göra det här, eftersom det förra Ekofinmötet var ett väldigt tomt och innehållslöst möte av det skälet att det var på kvällen innan eurogruppen hade suttit långt in på natten och förhandlat fram uppgörelsen kring Grekland.

Den kom ett väsentligt steg på vägen mot sin totala finalisering under gårdagskvällen, därför att nu har man fått klarhet i att runt 85 procent har deltagit i denna omstrukturering av den grekiska skulden. Om man tolkar tidningsuppgifterna så att man nu har för avsikt att gå vidare med collective action clauses så är det därmed lite över 95 procent av de grekiska statsobligationerna som har omstrukturerats.

Det här är naturligtvis en del av en serie beslut som togs. Man fattade beslut på mötet och på eurogruppen att man skulle betala ut pengar dels i termer av de 30 miljarder euro som man gör för att få igenom det här avtalet, dels för att sköta de ränteåterbetalningar som var nödvändiga att göra under början av mars. Det var det som var den akuta triggern för att vi var på väg mot väldigt djupa problem. Det handlar även om rekapitalisering av grekiska banker.

I uppgörelsen ligger också att grekerna har åtagit sig att fatta beslut om att grundlagsmässigt skriva in att skuldtjänsten i fortsättningen alltid ska ges prioritet och att man lägger en del av de här tillgångarna som euroländerna betalar till på konton som gör att man säkrar upp att vi inte får tillbaka den grekiska statsobligationsoron.

Det är väl fortfarande lite oklart var vi befinner oss i detta. Grekland har sagt att de är på väg mot parlamentsval. Preliminärt ser det ut som att parlamentet har fattat de beslut som man har ålagt sig att genomföra. Problemet har lite grann varit att det inte riktigt fungerar som det gör till exempel i Sverige när parlamentsbeslut är fattade och sedan genomförs, utan att det även därefter är rätt betydande implementeringssvårigheter.

Vi ska också komma ihåg att sedan vi var här senast har ECB valt att göra ytterligare en sådan här väldigt bred treårsutlåning till det europeiska banksystemet. Dessa två åtgärder i kombination gör nu att vi har sett en rätt påtaglig stabilisering av den finansiella situationen i Europa.

Sedan får vi se hur länge detta varar. Det är klart att det kan inträffa nya olyckor. Förra året på våren fick vi trippelolyckan i Japan som drev upp väldiga störningar i produktionsprocessen. Konflikten i Libyen drev upp oljepriserna väldigt kraftigt. Men det faktum att man nu har slutfört PSI och att den därmed är avförd från dagordningen är naturligtvis ett väldigt betydelsefullt steg framåt.

Sedan kan jag väl också säga att Sverige röstade nej till rekommendationen om ansvarsfrihet för kommissionen för genomförandet av budgeten. Vi resonerade tillsammans med holländare och briter hur vi skulle förhålla oss till det här, och jag tycker att man kan försöka lägga ihop flera olika argument för att förstå varför detta var ett rimligt beslut.

För det första är att det naturligtvis fortsatt är väldigt otillfredsställande att man inte kan ge en ren revisionsberättelse för de medel man använder. För det andra har felet ökat, och det är i sig väldigt bekymmersamt. Den situation som har gjort att vi tidigare har röstat för eller lagt ned rösten har varit att det har varit en tillfredsställande takt, eller, tillfredsställande är för starkt, men det har åtminstone varit en förbättring som har gjort att riktningen har varit rimlig.

Sedan kan man lägga till ytterligare två parametrar som naturligtvis är mer bedömningsmässiga men som jag tycker att man kan väga in: Tycker vi att kommissionen aktivt och hårt har drivit på dels för att förbättra sin egen ekonomiadministration, dels medlemsländerna för att de ska till exempel införa nationella deklarationer och annat?

>>> **Hemlig enligt 15 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen** <<<

När man väger ihop detta, för man måste ta den här typen av beslut utifrån att man också upplever att man förstår varför vi inte tog beslutet förra året och hur vi ska göra nästa år och så vidare, är kraven för att vi ska lägga ned eller rösta ja för det första att det blir betydande förbättringar och för det andra att vi uppfattar och bedömer att kommissionen gör krafttag för att åtminstone driva på medlemsländerna och att man förbättrar sin egen administration. Allra helst vill vi också se att fler medlemsländer själva gör ytterligare insatser för att förstärka detta.

Anf. 3 LARS OHLY (V):

Herr ordförande! Det jag ska tala om är naturligtvis relaterat till den rapport som finansministern har gett och som gäller Grekland.

Det är väl så här att i ekonomiska kriser tar man krisen till intäkt för att genomföra sådant som man ändå vill göra i så stor utsträckning som det är möjligt. Om det sitter vänsterregeringar vid makten kanske man höjer skatter, framför allt för de högavlönade, och säger att det måste man göra på grund av krisen. Är det högerregeringar säger man att man

måste sälja ut och försämra de sociala trygghetssystemen, och det måste man göra på grund av krisen.

Vi tycker att den grekiska situationen visar på att det i stor utsträckning är högerpolitik som genomförs.

Men det finns ett problem som jag undrar ifall det diskuterades i finansministerkretsen, och det handlar om politikernas egna förmåner i Grekland. När man genomför oerhört stora nedskärningar av människors trygghetssystem och möjligheter att få en försörjning, när man säger upp hundratusentals människor och både absolut och relativ fattigdom i Grekland ökar, så har man samtidigt i det grekiska parlamentet röstat emot att man skulle försämra sina egna villkor.

Har det över huvud taget någonsin diskuterats krav på att man faktiskt försöker se att även de enormt förmånliga villkor som till exempel parlamentariker har i Grekland skulle kunna ifrågasättas i krisens spår?

Anf. 4 Finansminister ANDERS BORG (M):

Låt mig börja med att påpeka att jag inte delar Lars Ohlys bedömning av hur krispaketet ser ut. Jag har följt saneringsprogram i ett mycket stort antal länder under väldigt lång tid och relativt noggrant. Om jag tittar på dem som nu genomförs skulle jag säga att de nästan oavsett partifärg på regeringarna ser likadana ut.

Det kanske är en tråkig slutsats för Lars Ohly men bara för att understryka det: Irland, Storbritannien, Spanien, Portugal, Italien och Grekland har alla relativt olika partifärger på sina regeringar. De har höjt moms. Några har höjt den med 1 procent, några har höjt den med 2–3 procent. Man har i några länder höjt pensionsåldern om man har haft en särskilt låg pensionsålder. Man har genomgående höjt fastighetsskatter och energiskatter. Det har gjorts i nästan alla dessa länder. Alkohol brukar också komma med på den listan, för det är en skatt som är lite enklare att höja. Man har stramat åt utgifter genom att minska antalet anställda i offentlig sektor. Det brukar normalt sett handla om att någonstans mellan 5 och 10 procent av de anställda i den typen av väldigt allvarlig kris som Irland, Lettland och Grekland gått igenom har fått lämna sina arbeten.

Summerar man det på det här sättet skiljer det sig egentligen inte så väldigt mycket från vad vi tidigare har sett i Danmark, Sverige eller Finland i tidigare krispaket. Ska man göra en åtstramning på 10 procent av bnp måste man lägga ungefär hälften på skatter och ungefär hälften på utgifter.

Länderna är så pass lika, så det är inte så stora skillnader när det gäller vad man kan göra. Man måste höja ett antal breda skattebaser. De flesta länder försöker hålla sig ifrån arbetsinkomsterna, eftersom dessa skatter har väldigt stora negativa effekter på både konsumtion och sysselsättning. I stället landar man ofta på fastighetsskatt och moms.

Nu har jag gjort det här ur minnet, men jag är relativt övertygad om att om man gjorde en tabell av det jag nu beskriver skulle snarare likheterna vara slående än skillnaderna – tyvärr, därför att har ett land försatt sig i de väldiga bekymmer man har i det här läget, så är alternativen slut. Det går inte att trolla med knäna om man ska sanera 10 procent. Man måste ta utgifterna, och man måste ta i skatterna.

Det har förts diskussioner om förmånerna i Grekland i den allmänna diskussionen. I de diskussioner vi har på rådet är det mycket sällsynt att

2011/12:28

9 mars

vi går in på detaljer i programmen. Det man normalt gör är att man säger att det är viktigt att ni driver det här arbetet och att ni tar hänsyn till social sammanhållning. Men Lars Ohly har naturligtvis rätt i att det är en synpunkt som Sverige till exempel skulle kunna framhålla, att det är väldigt rimligt att man också ser över politikernas förmåner.

Anf. 5 ORDFÖRANDEN:

Därmed lägger vi återrapporten till handlingarna och går över till punkt 3, Skatt på finansiella transaktioner.

Anf. 6 Finansminister ANDERS BORG (M):

Kommissionen har som ni vet presenterat ett direktivförslag. Nu vill ordförandeskapet att vi ska ha en diskussion kring de tekniska delarna av detta. Det är egentligen inte en diskussion som syftar till att vi ska nå en kompromiss på det här mötet och fatta beslut om någonting, för det uppfattas som att vi ligger rätt långt ifrån en tänkbar och möjlig kompromiss.

Bara för att rekapitulera vad vi talar om: EU-kommissionen har föreslagit att vi ska införa en EU-skatt på finansiella transaktioner, där två tredjedelar av intäkterna ska gå till EU-budgeten. Det är det förslag som föreligger.

Utgår man från det förslaget som EU-kommissionen har lagt fram skulle det innebära att vi får ökade upplåningskostnader för svenska hushåll. Vi skulle lägga en skatt på bostadsfinansiering på ungefär 20 punkter, och det skulle naturligtvis leda till att kostnaderna för hushållens upplåning skulle stiga. Det skulle ha ungefär samma effekt på företagens upplåningskostnader, och följaktligen skulle det naturligtvis sänka investeringarna i ekonomin.

Förslaget skulle också innebära att motsvarande ytterligare kostnad sedan läggs på statsobligationer, vilket naturligtvis fördyrar omfinansieringen av offentlig skuldsättning och gör att det helt enkelt blir dyrare för staten att låna.

Lägger man ihop att man fördyrar finansieringskostnaden för företag och hushåll är den enda rimliga slutsatsen att förslaget sänker kapitalstocken. Vi vet att kapitalstockens avkastning bestäms på internationella marknader, och därför måste den kostnaden till slut bäras av vad vi vet normalt sett full övervältring i lägre produktivitet och lägre reallöner. Det är exakt den analys man får landa i.

Kommissionen har gjort en sådan analys, och den visar att det här förslaget har relativt stora negativa effekter på bnp. För svensk del är effekterna på bnp så pass stora, givet att vi också har höga skatter, att om två tredjedelar av intäkterna ska till EU-kommissionen är det faktiskt så att detta förslag riskerar att minska den svenska statens skatteintäkter.

Det är alltså ett paradoxalt förslag som kommer fram. I ett läge där vi talar om att vi ska få enklare att hantera höga skulder i Europa höjer man upplåningskostnaden. I ett läge där vi har väldigt hög skuldsättning och behov av en återhämtning föreslår man en åtgärd som skulle höja finansieringskostnaden för investeringar och följaktligen sänka både reallöner och tillväxt.

Det är därför svårt att se hur det här förslagens logik ser ut.

Därmed inte sagt att det inte finns behov av att beskatta finanssektorn. Det har vi pratat om vid flera tillfällen. Man kan notera att när eng-

elsmän och fransmän själva – framför allt fransmän – nu tittar på ett eget förslag så har man praktiskt taget exkluderat statsobligationer, bostadsobligationer och rätt mycket annat, så till slut landar man på en relativt låg skatt på vissa aktietransaktioner. Då kan man lite grann undra om det verkligen var poängen.

Låt oss bara göra jämförelsen, för att få detta korrekt, med en stabilitetsavgift som ligger på bankens balansräkning. Den kan banken inte på något enkelt sätt flytta ut utan att man samtidigt flyttar ut ansvaret för skattebetalarna för de medlen. Flyttar man ut balansräkningen är det ett annat land som har ansvaret för att hantera de skulder och lån som därmed läggs i det landet.

Jämför vi med det som danskarna har, en höjd arbetsgivaravgift på banksektorn, finns det väldigt mycket som talar för att det har rätt begränsade bnp-effekter. Det påverkar inte upplåningskostnaden. Det påverkar inte hushållens finansieringskostnader. Det påverkar sannolikt inte heller statens upplåningskostnader.

Sedan ska man ur ett svenskt perspektiv komma ihåg att vi är särskilt drabbade här. Vi har nämligen en stor exportindustri. Den har fått för sig att den ska exportera mycket råvaror. Råvaror handlas på marknader och tenderar att variera väldigt mycket i pris. Eftersom vi inte har euron är det särskilt viktigt att vi kan valutasäkra våra exporttransaktioner, och det här är en skatt på att valutasäkra exporttransaktioner. Den kommer naturligtvis att drabba ett litet exportberoende land, som Sverige, hårdare än ett genomsnittligt eurozonsland, som inte har det behovet av att valutasäkra sin export.

Sverige anser först och främst att vi ska ha subsidiaritet i EU. Vi ska inte ha en EU-beskattningsrätt. Vi anser därtill inte heller att EU:s budget bör öka kraftigt. Vi tillhör de budgetrestriktiva. Jag har väldigt svårt att se att en skatt som särskilt negativt skulle påverka vårt eget land och minska våra statsintäkter skulle vara ett bra förslag. Men det kan man naturligtvis göra lite olika bedömningar kring.

Vår slutsats är att det här är ett dåligt förslag, som vi motsätter oss. Skulle kompromissen så småningom bli att man i stället föreslår en arbetsgivaravgift för Europa på banksektorn får vi väl återkomma till den diskussionen. Det tycker jag är en helt annan sak.

Skulle det visa sig att de är beredda att ta bort alla de här delarna som är skadliga för hushållsupplåning, statsupplåning och företagsupplåning är vi nere på någon typ av relativt låg transaktionsskatt på aktiehandel. Då undrar man lite vad det var som vi faktiskt gjorde. Och varför det skulle vara bättre än att lägga en arbetsgivaravgift på den finansiella sektorn har jag mycket svårt att se.

Regeringens hållning är att vi har lite svårt att se varför det här är ett bra förslag.

Anf. 7 FREDRICK FEDERLEY (C):

Herr ordförande! Tack, ministern, för redogörelsen! Vi återkommer till frågan i många olika sammanhang. Det känns lite som att det blir mer av en plakatfråga, hela transaktionsskatten. Många letar efter mer pengar som ska komma in och täcka upp där det finns stora hål.

Ett av de krav som har kommit har varit skatt på finansiella transaktioner. Alltmer håller förslaget på att urvattnas från originaltänket, som vi också var starkt kritiska mot.

Min fråga rör egentligen hur processen går vidare. För i samband med statsministrarnas sammankomst skedde en liten justering i skrivningen kring finansiella transaktioner, en nyansskillnad som luddade till det lite. Jag har den inte exakt i huvudet, men under återrapporten var statsministern tydlig med att han såg det som en till-luddning av ambitionen med skatten på finansiella transaktioner.

Är detta något som kommer att påverka också finansministrarnas diskussion framöver, eller är det som finansministern precis beskrev, att man trampar lite vatten och inte riktigt vet vad det kommer att bli av detta? Man får se hur de här parallella spåren löper och vad det kommer att få för betydelse.

Anf. 8 ELISABETH SVANTESSON (M):

Herr ordförande! Jag delar finansministerns syn på den här skatten. Men jag funderar lite grann på motivet till den, vilket är lite svårt att fånga ibland.

Det kanske finns olika motiv från kommissionen och länderna. Är motivet från kommissionen egna medel? Eller är motivet att vi på något sätt vill minska spekulation? Eller är det båda målen man vill uppnå? Vad är huvudskälet från kommissionens sida till den här skatten? Och är det så att det skiljer sig från ländernas skäl? Den frågan tycker jag är rätt väsentlig.

Anf. 9 Finansminister ANDERS BORG (M):

Det är inte alldeles lätt att besvara de här två frågorna. Som alla förstår bestäms dynamiken i ett politiskt samarbete av det politiska samarbete som sedan sker i länderna. Det är klart att vi har koalitionsregeringar i flera av länderna där den här frågan har varit känslig. Vi vet att det till exempel finns lite olika uppfattningar i det tyska parlamentet, och där sker det rätt omfattande debatter om frågan.

Det finns lite olika uppfattningar inom partierna i de här koalitionererna också, vilket väl har framgått. Exakt var det här landar vet inte jag. Vad vi kan vara rätt säkra på är att fransmännen går vidare med sin egen skatt. Den skatten är nu utformad så att den är lägre än den som britterna redan har. Fransmännen har hävdad att det är ofarligt att göra en transaktions-skatt, men när de själva väljer att göra en sådan väljer de en som är mindre marknadsstörande än den som britterna har.

Möjligtvis kan man säga att de då har uppnått det de vill, nämligen att lägga en del av den moraliska och politiska bördan på finanssektorn. Jag tycker att det är bättre att i grunden göra det på det sätt som vi har gjort i Sverige, att dels ha en ordning som tydliggör att vi inte kommer att lösa ut några aktieägare, dels tvinga bankerna att betala för den här fonderingen av krismedel och tvinga bankerna att ha mer eget kapital i stället för att ha aktieutdelningar och för att därigenom bli mindre riskfyllda för samhällsekonomin.

Jag ska svara lite på samma sätt på Elisabeth Svantessons fråga. Jag är lite osäker på vad motivet till denna diskussion är. Vi har till exempel, och även ordförandeskapet, flera gånger frågat: Har ni funderat på till

exempel det här med att man får en nationell möjlighet att i stället titta på arbetsgivaravgifter på den finansiella sektorn? Jag vet inte varför, men till exempel i den franska diskussionen verkar det förslaget helt ointressant.

Jag kan inte riktigt förstå vari det består, för logiken i en sådan skatt är väsentligt bättre. Om man nu var för EU-skatter, vilket vi ju inte är, är det också väldigt konstigt att man inte börjar med någon av de minst skadliga skatterna. Varför talar man inte om en fastighetsskatt eller en konsumtionsskatt eller någonting annat? Jag kan inte riktigt förstå varför man har landat i just den här, om det nu inte är så att det i allt väsentligt bara handlar om den politiska markeringen. Men då tycker jag att det är bättre att man gör den genom en tuff krislösningsordning eller en tuff krisfondering. Jag måste säga att jag har lite svårt att förstå den här logiken.

Anf. 10 LARS OHLY (V):

Herr ordförande! Först en kunskapsfråga. Det förslag som nu diskuteras handlar om att två tredjedelar, enligt kommissionen, skulle gå till EU-budgeten, av intäkterna från en sådan här transaktionsskatt. Det betyder att en tredjedel skulle gå någon annanstans, enligt någon fördelningsnyckel som jag åtminstone inte har klar för mig. Vet Anders Borg mer om tankarna om hur en sådan fördelning skulle se ut? Det är ren kunskapsupplysning.

Sedan till själva förslaget. Vi är positiva till en skatt på finansiella transaktioner, och vi tycker, som avvikande mening, att den svenska regeringen borde inta en liknande position. Däremot tycker vi inte att förslaget är oreserverat bra, utan det behöver förändras på ett antal punkter.

Men jag tycker ändå att invändningarna inte alltid är tillräckligt stränga. Det gäller till exempel invändningen att risken finns att detta ökar upplåningskostnaderna. Den invändningen finns nästan mot varje form av ingrepp i den finansiella sektorn, varje form av pålaga på den finansiella sektorn. Även ökade kapitaltäckningskrav kan tas till intäkt för ökade upplåningskostnader för företag och hushåll.

Man kan också invända mot att det här skulle öka EU-budgeten med att man faktiskt skulle kunna genomföra en sådan här transaktionsskatt med en viss del till EU-budgeten samtidigt som man säger att den totala EU-budgeten inte får öka. Då måste man minska andra kostnader eller anpassa EU-budgeten till de förhållanden som vi menar är rimliga. Där är ett krav från Vänsterpartiets sida att EU-budgeten absolut inte får öka, vilket gör att vi är mycket skeptiska till just denna utformning, som förslaget har i dagsläget.

Totalt sett menar jag dock att det vore bra ifall vi gick in i de här diskussionerna med en positiv attityd. Ett stort problem är nämligen att de finansiella transaktionerna genomförs utan att de på något sätt bidrar till den välfärd och den tillväxt som behövs i medlemsstaterna. Här får vi en möjlighet att göra det.

Låt oss säga att man skulle hitta en fördelningsnyckel som är rimlig och dessutom förändrar fördelningen – två tredjedelar. Helst skulle vi se att ingenting gick till EU-budgeten, totalt sett. Men man kan tänka sig en kompromiss där någon liten del skulle kunna gå till EU-budgeten och en

2011/12:28

9 mars

större del till nationerna enligt en bra fördelningsnyckel. Då tycker jag att det här är ett bra förslag.

Vi har en avvikande mening när det gäller inställningen till transaktionsskatten, men vi har vissa reservationer också när det gäller det förslag som föreligger.

Anf. 11 ORDFÖRANDEN:

Jag ska bara säga att detta är en informationspunkt den här gången. Då kan man inte ha en avvikande mening. Men det finns säkert tillfälle att återkomma.

Anf. 12 LARS OHLY (V):

Det är alldeles korrekt, ordförande.

Anf. 13 BO BERNHARDSSON (S):

Herr ordförande! Då blev jag lite osäker. Men jag tycker ändå att det känns som att vi ska upprepa våra positioner den här gången, inte för att vi kan anmäla en avvikande mening men för att vi faktiskt har satt i gång en diskussion om ämnet.

Man kan diskutera motiven till en transaktionsskatt, naturligtvis. Man kan också tänka sig en transaktionsskatt som man genomför globalt eller på europeisk nivå och där pengarna går till de enskilda, medlemsstaterna, om vi nu pratar om en europeisk beskattning. Då är det i grunden någonting annat än det som nu föreligger som förslag.

Men vad vi säger i den avvikande meningen är att vi är öppna för en diskussion om beskattning av finanssektorn, eller vi deltar gärna i en sådan, och då utesluter vi inte någon form av finansiell transaktionsskatt. Men det finns också andra typer av beskattning, som aktivitetsskatter och så vidare.

Det vi tar ställning till, även om vi inte tar ställning i dag, eftersom det är en informationspunkt, är det förslag som föreligger. Detta förslag från kommissionen syftar till att införa nya egna medel, och det ser vi som ett första steg mot någon form av EU-beskattning, och det vill vi inte se. Det är det vi tar ställning till, och där säger vi nej. Så vill vi inte ha det.

Sedan hade vi en diskussion med kommissionären häromdagen. När det gäller frågan om syftet är att öka EU:s intäkter säger man då: Det är det inte. Men lyssnar man på debatten i parlamentet kan man lätt få en annan uppfattning. På den vägen är det.

Jag säger också detta eftersom vi inte i alla delar ställer upp på Anders Borgs argumentationslinje mot transaktionsskatt. Men den debatten behöver vi inte ta i EU-nämnden, utan den kan vi ta på annan plats. Men vi ställer oss bakom att avvisa det förslag som kommissionen har lagt fram.

Anf. 14 MARIE GRANLUND (S):

Jag skulle bara vilja fråga finansministern. Han säger att det finns andra sätt att beskatta, och det är riktigt. Driver regeringen de frågorna, eller är det bara som så att man säger nej till det här? Eller driver man

Anf. 15 Finansminister ANDERS BORG (M):

Jag börjar bakifrån med Marie Granlunds inlägg. Det var precis en av de argumentationslinjer som jag hade när frågan senast var uppe på rådet. Vi måste ju alltid försöka hitta konstruktiva kompromisser.

Det danska ordförandeskapet har nämnt detta, och vi har nämnt det i våra inlägg. Det är ingenting som säger att man inte ska diskutera en beskattning av finanssektorn. Där har jag inga svårigheter med början på Bo Bernhardssons inlägg, för sektorn är, såvitt vi kan bedöma, på marginalen underbeskattad därför att man inte betalar moms på finansiella tjänster.

>>> *Hemlig enligt 15 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen* <<<

Man kan naturligtvis föra en diskussion. Sedan kan vi ha olika uppfattningar om vad man i sådana fall borde använda intäkterna till. Man skulle kunna använda dem till att sänka en annan skatt eller till något annat. Men principiellt tycker jag att man absolut kan föra en diskussion om beskattningen av finanssektorn. Och, som sagt, det har vi även gjort i våra inlägg.

Sedan får jag säga att jag nog inte delar Lars Ohlys tolkning av Vänsterpartiets position i frågan utifrån hur jag skulle bedöma det här förslaget. Låt mig bara till att börja med påpeka att de som skriver brev till mig och vill ha en sådan här skatt anser att pengarna ska användas till utvecklingsbistånd eller till finansiering av klimatomställning.

Mycket lite av detta, skulle man kunna hävda, skulle på något sätt gå till att minska fattigdomen i utvecklingsländer, utan det här är för att finansiera en ökning av EU-budgeten.

När det gäller kapitaltäckningen säger Bank of International Settlements, centralbankernas egen organisation, och de akademiker som har gjort bedömningar på centralbankerna, inklusive vår egen, att höjd kapitaltäckning minskar risken. Om risken minskar ska avkastningen på en tillgång minska. Då ska ägarna av bankerna kunna leva med att de genererar lägre avkastning eftersom risken för att de till exempel blir förstatligade och deras aktiekapital raderas ut har minskat. Om man ökar kapitaltäckningen minskar man bankernas upplåningskostnader eftersom motparter kommer att uppfatta dem som säkrare.

Man kan argumentera fram och tillbaka om hur mycket det påverkar upplåningskostnaden. Jag tillhör dem som starkt skulle avvisa bankernas kritik mot höjda kapitaltäckningsregler eftersom jag anser att det snarast ska bäras genom lägre avkastningskrav.

Den diskussionen blir helt teoretisk när man lägger en direkt skatt på 20 punkter på transaktionen. Det är närmast självklart att de 20 punkterna kommer att vältras över på hushållens och företagens upplåningskostnader. Jag tycker inte att det är riktigt jämförbart.

Vi har inget belägg för att den arbetsgivaravgift som danskarna har ger högre danska upplåningskostnader för hushåll och företag. Det är inte självklart att de har möjlighet att föra kostnaden vidare till konsumenter på samma sätt. Det beror lite på hur arbetsmarknaden fungerar, men normalt föreställer vi oss att den bärs mellan vinst och lönekostnader. Om man lade på en arbetsgivaravgift är det troligt att det skulle äta upp

en del av lönehöjningsutrymmet för de anställda i den finansiella sektorn. Det är inte lika självklart att den kan föras över på konsumenterna som en direkt transaktionsskatt.

Om jag var vänsterpartist skulle jag hävda att pengarna borde användas till utvecklingsbistånd, att skatten borde vara global, att den borde utformas på ett bra sätt och att det här förslaget borde avvisas av det skälet. Men det är upp till Lars Ohly att tolka Vänsterpartiets position.

Skälet till att jag var lite utförlig på den här punkten är att det här är den enda punkt som möjligtvis leder till någon längre diskussion på Ekofinmötet. Jag tycker att det är en poäng med att vi har haft motsvarande diskussion här i EU-nämnden.

Anf. 16 ORDFÖRANDEN:

Vi uppskattar att ministrarna är utförliga och klara – dock inte alltför utförliga.

Anf. 17 LARS OHLY (V):

Jag tackar för tolkningen. Jag ska vidarebefordra den till de vänsterpartister som har varit aktiva i den här debatten.

När frågan behandlades i EU-parlamentet var väl ändå de tydligaste argumenten *för* inte att EU-budgeten skulle öka eller att man skulle se möjligheten att få mer pengar till EU-systemet. Möjligtvis har Anders Borg en poäng i att det fanns de som ville att pengarna skulle öronmärkas för åtgärder som i dag inte vidtas. Det handlar om åtgärder på global nivå naturligtvis, framför allt klimatbistånd och utvecklingsbistånd.

Problemet med transaktionsskatten om två tredjedelar går in i EU-systemet är, som det ser ut i dag, att det inte finns någon möjlighet att kontrollera; det finns ingen öronmärkning av pengarna. Jag menar att alla öknings av EU-budgeten i dagsläget leder till mer centralisering, mer centraldirigering och mer makt till tjänstemannaväldet inom EU och till mindre möjlighet att använda pengarna politiskt.

Det är riktigt att en global transaktionsskatt vore det bästa. Frågan är: Kan det här vara ett steg på vägen? Skulle detta kunna leda vidare? Jag tror det.

På Europeiska rådet motsatte sig inte den svenska regeringen att punkten fanns kvar. Man fick med att man skulle fortsätta diskussionen. Det är i grunden en ganska positiv skrivning om de finansiella transaktionerna. Man satte inte hårt mot hårt för att få bort punkten, utan är beredd att fortsätta diskussionerna. Det tycker jag borde leda till att man har en mer positiv inställning till skatten som sådan och fortsätter att föra fram den.

Olika ingrepp i den finansiella sektorn eller banksektorn kan naturligtvis användas som argument för att man ska ha högre upplåningskostnader för företag och hushåll. Det beror på om avkastningskraven inom banksektorn kommer att vara desamma. Så länge de är det kommer man att använda varje ökning av kostnaderna för banksektorn som ett argument för att upplåningen blir dyrare eftersom man måste få intäkter så att avkastningskraven kan hållas. Så har det fungerat hittills. Trots finansministerns väldigt skarpa kritik mot banksektorns och den finansiella sektorns enorma vinster och det stora räntegapet mellan in- och utlåning ser vi att bankerna fortsätter att ta ut miljardvinster. Det är en sektor som

med näbbar och klor försvarar sina avkastningskrav. Jag är rädd att det skulle fortsätta oavsett vilken väg vi väljer för att beskatta den här sektorn.

2011/12:28

9 mars

Anf. 18 ORDFÖRANDEN:

Vill Anders Borg svara? Hoppa över den inrikespolitiska diskussionen om bankerna.

Anf. 19 Finansminister ANDERS BORG (M):

Jag delar nog inte den strategiska bedömning som Lars Ohly gör av hur stödet för förslaget ser ut i EU. Koalitionen består just nu av dem som är EU-federalister – särskilt av dem som är kritiska till finanssektorn – och dem som anser att det är bra att det blir mer sammanhållningsmedel, nämligen ett antal öst- och centraleuropeiska länder som normalt är kritiska till EU-skatter och som med stor sannolikhet inte skulle stödja förslaget om man tog bort att huvuddelen ska gå till EU-medel. Om man lägger fram ett kompromissförslag om att det här ska bli en nationell skatt tror jag att stödet för förslaget skulle minska rätt mycket med tanke på hur en del länder normalt agerar i skattefrågor. De skulle inte vilja ha en sådan skatt. De vill definitivt inte ha en EU-samordnad EU-skatt på det sättet.

Man ska vara medveten om att det här är ännu ett sätt att flytta fram positionerna för dem som vill ha en större EU-budget.

Vi kan vara säkra på att det är relativt osannolikt med ett stöd för en öronmärkning av de här resurserna till ökat utvecklingsstöd eller klimatfinansiering. Det kommer inte att prioriteras i EU:s budgetförhandling. Jag tror inte att det är sannolikt att pengarna kommer att användas till det.

Lars Ohly och jag har inte samma syn på hur banker ska fungera. Jag är kritisk till dem. Jag tror att man kan kritisera dem även om vi ska ha ett privat banksystem även i framtiden.

När det gäller frågan om tredjedelen kommer man, såvitt jag förstår att mäta hur stor del av transaktionerna som ska tillfalla varje land. Det kommer säkert att bli en förhandling om var man bedömer att transaktionen hör hemma. Man kommer att få ta fram en fördelningsnyckel.

Vill någon annan berätta om fördelningsnyckeln?

Anf. 20 Departementssekreterare LENA HJORT AF ORNÄS:

Hur fördelningsnyckeln kommer att se ut är något oklart. Direktivförslaget är utformat så att man fastställer i vilket land beskattning ska ske. Utifrån det får man en sammantagen intäkt. Den fördelas på olika länder. Det är i dagsläget ganska oklart hur det kommer att falla ut. Det går tyvärr inte att svara konkret på det.

Anf. 21 ORDFÖRANDEN:

Vi tackar för informationen under punkt 3 och går vidare till punkt 4.

Anf. 22 Finansminister ANDERS BORG (M):

Jag har inget att tillägga. Statsministern har ju återsporterat till EU-nämnden.

Jag uppfattar att vi nu diskuterar makroekonomiska obalanser.

Anf. 23 ORDFÖRANDEN:

Jag uppfattar att vi diskuterar punkt 4, aktuella lagstiftningsförslag. Är den struken? Ja. Då är också punkterna 5 och 6 strukna.

Vi går vidare till punkt 7, Rapport om förvarningsmekanismen. Det är en beslutspunkt.

Anf. 24 Finansminister ANDERS BORG (M):

Vi hade ju en diskussion om det i EU-nämnden förra gången, men det blev ingen diskussion alls på rådet. Vi tycker samma sak som när frågan diskuterades förra gången. Vi har förankrat det här i EU-nämnden tidigare, och jag kommer inte att tillägga något nu.

Anf. 25 MARGARETA SANDSTEDT (SD):

Herr ordförande! Vi kan mycket väl förstå oron över den svenska skuldsättningen – 237 procent är givetvis inte bra. Bankerna är till stor del skuld till detta. Vi har haft ett attitydproblem i många år här i landet, nämligen att vi inte ska behöva spara och planera framåt. Attityder formas många gånger av politisk ideologi och styrning. Det är tråkigt att vi inte har kommit underfund med detta tidigare, utan har fått den här skuldsättningen. Vi delar kommissionens analys av att detta är oroande.

Vi har tidigare inte ställt oss bakom någon form av betygssättning av länder. Vi kan se en uppenbar risk med att ett sådant system skulle kunna locka fram politiska beslut som inte är helt genomtänkta och anpassade till en närliggande situation. Det finns en risk att man hellre vill ha beröm och bra siffror från kommissionen. Utifrån detta har vi en avvikande mening.

Anf. 26 Finansminister ANDERS BORG (M):

Man kan naturligtvis göra olika bedömningar. Vi hade en diskussion om detta tidigare. Vi tittar på alla rekommendationer och de prövas inom samma ramar som alla andra ekonomisk-politiska beslut. Jag har ingenting mer att tillägga.

Anf. 27 ORDFÖRANDEN:

Sammanfattningsvis finner jag att det finns stöd för regeringens position och att det finns en avvikande mening från Sverigedemokraterna som motsätter sig betygssättning av enskilda länder.

Vi går över till punkt 8, Uppföljning av Europeiska rådet den 1–2 mars 2012.

Anf. 28 Finansminister ANDERS BORG (M):

För att uppfylla ditt första kriterium, klarhet, kan jag säga att jag inte har någonting att tillägga på den punkten.

Anf. 29 LARS OHLY (V):

Jag har en fråga om medieuppgifterna om Sveriges inställning till uppgifterna i det issues paper som delades ut vid middagen och som handlade om att Sverige näst efter Bulgarien är det land där den relativa

fattigdomen ökar mest. Medicuppgifterna säger att Sveriges reaktion på detta är att det är fel sätt att räkna.

Har finansministern någon kommentar till det sättet att reagera på statistiken?

2011/12:28

9 mars

Anf. 30 Finansminister ANDERS BORG (M):

Vi kan naturligtvis ha en generaldiskussion om fördelningspolitiken. Jag var inte med på mötet. Jag har bara följt detta via medieuppgifter. Jag utgår ifrån att diskussionen fördes med statsministern när han var i EU-nämnden.

I absoluta termer är Sverige ett av de länder där risken för allvarlig fattigdom minskat även under krisåren, när den ökat i många andra länder. Eftersom jag inte vet vad som sades på Europeiska rådet har jag lite svårt att göra någon kommentar till frågan om relativ och absolut fattigdom.

Anf. 31 ORDFÖRANDEN:

Tack för informationen. Nästa punkt, punkt 9, är uppföljning av G20-mötet.

Anf. 32 Finansminister ANDERS BORG (M):

Det är inte mycket att säga om det heller. Som jag nämnde för nämnden inför G20-mötet var det relativt osannolikt att man skulle komma fram till en slutsats om IMF-finansieringen eftersom EU-länderna då inte hade klarat av vare sig det grekiska programmet, PSI eller uppskalningen av den europeiska krisfonden.

Jag tror inte att vi kommer att se någon rörelse i den här frågan förrän vid vårmötet för valutafonden, då det också är ett G20-möte. Om euroländerna då har samlat sig till att höja sin egen krisfond är det relativt troligt att man får stöd från G20-länderna för att skala upp IMF-resurser.

Om man landar i detta eller inte är en öppen fråga. Det är naturligtvis en het diskussion i Tyskland och andra länder om huruvida detta är möjligt. >>> **Hemlig enligt 15 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen** <<<

Anf. 33 ORDFÖRANDEN:

Tack för informationen under punkt 9.

Vi går till punkt 10. Efter punkt 10 finns en nyinsatt punkt; båda handlar om Ungern. Mitt förslag är att vi tar de båda punkterna tillsammans, om inte finansministern har några invändningar mot det.

Anf. 34 Finansminister ANDERS BORG (M):

Den här punkten är inte okomplicerad. Kommissionen har föreslagit att rådet ska besluta om att delar av sammanhållningsfondens åtaganden mot Ungern ska suspenderas den 1 januari 2013. Det ska ske i tre år. Ungrarna har möjlighet att vidta korrigeringar åtgärder. Sedan ska man i så fall återuppta stödet.

Varför är det inte okomplicerat? >>> **Hemlig enligt 15 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen** <<< De har varit i excessive deficit pro-

cedure sedan de kom in i EU. De har alltså sedan 2004 varje år haft för stora underskott eller för stor skuld. Det är naturligtvis graverande att man under så lång tid inte förmått att vidta åtgärder när det gäller EDP.

Det som gör det problematiskt är att det första fallet av land som vi nu ska förhålla oss till är ett av EU:s fattigaste länder, apropå diskussionen vi hade tidigare. Tittar vi på risk för riktigt allvarlig fattigdom, i meningen att man lever på några dollar om dagen, är det här ett av de fem fattigaste länderna i EU om man väger samman statistiken. Det är alltid svårt att bedöma, men Lettland, Ungern och Rumänien är väl bland de länder som har kanske de tuffaste ekonomiska förhållandena för delar av sin befolkning. Det är alltså ett relativt litet land med fattig befolkning.

För svensk del tycker jag att det är rätt självklart att vi ska stödja dem som tycker att vi ska ha en tuff tillämpning av excessive deficit procedure, särskilt om vi tror att man menar allvar med att tillämpa detta på alla länder. Det ska bli väldigt intressant, därför att nästa land som eventuellt kan komma upp till en sådan här diskussion är, om jag har förstått det rätt, till exempel Polen och så småningom kommer också Spanien in i denna diskussion. Då måste man naturligtvis också kunna hävda att även Spanien och Polen ska behandlas på ett sätt som påminner om det sätt som man behandlar Ungern på.

Sedan kan man säga att det finns andra skäl att vara kritisk till den ungerska regeringen just nu. Vi har pågående processer som kommissionen har satt i gång och som så småningom ska fram när det gäller Ungerns grundlagsändringar, och de har också agerat på ett sätt gällande centralbankens självständighet som har ifrågasatts även om det där tydligt har markerats att de backar.

Det är rätt viktigt att vi håller isär de olika delarna, för denna diskussion rör excessive deficit procedure. Anser vi att man ska kunna suspendera sammanhållningsmedel i det här fallet med motivet att de inte uppfyllt de krav gällande datum som har satts upp för när de ska korrigera sina för stora underskott tycker jag nog att ett land som Sverige rimligen måste ställa frågan till euroländerna och till majoriteten som är för detta om de är beredda på att det är detta som ska vara praxis. Är vi beredda att fatta samma beslut om Polen eller Spanien?

Är man det är denna praxis som man då håller på att etablera en hård tolkning av EDP, och en sådan finns det skäl att ha. Men är det så att man här väljer att ha en tuff linje för att Ungern är ett litet och politiskt svagt land som just nu har väldigt litet politiskt inflytande i EU tycker jag att det är mer tveksamt och ett inte lika imponerande beslut som vi är på väg att fatta.

För att ändå klargöra hur vi tänker rösta vill vi understryka att vi stöder kommissionen och tycker att man ska ta ett gemensamt ansvar för detta. Men jag tycker ändå att det finns en del resonemang i det här som gör det lite mer komplicerat.

Anf. 35 ORDFÖRANDEN:

Jag tolkar finansministern som att du avser att göra ett inlägg med det här innehållet?

Jag måste fundera lite. Nu måste man ju vara noggrann. Blir det en diskussion kring detta kommer jag nog att göra ett inlägg som är kritiskt till hur Ungern har skött sin ekonomiska politik och kanske också säga någonting om de övriga politiska dimensionerna i frågan. Sedan kommer jag att framföra ståndpunkten som jag nu påpekar här att man måste mena allvar med att det också ska tillämpas på andra länder på samma sätt och att vi i så fall stöder kommissionens förslag.

Anf. 37 BO BERNHARDSSON (S):

Jag kan egentligen bara säga att jag är rätt nöjd med att finansministern problematiserar detta, för jag hade en fråga om precis detta, nämligen: Är vi bekväma med det sätt på vilket vi hanterar Ungern? Det är klart att vi är bekymrade över den politiska utvecklingen, inte bara när det gäller ekonomin, utan här tar man till ekonomiska åtgärder på ett område och sätter ett prejudikat där man kanske egentligen vill åtgärda andra problem.

Jag kan hålla mig ganska kort och säga att jag tycker att det är bra att vi problematiserar detta, därför att det är ett prejudikat och frågan är vad följderna blir på sikt av detta om vi använder suspensionen som åtgärd. Gör gärna ett inlägg med den innebörden!

Anf. 38 ORDFÖRANDEN:

Det var ett medskick.

Anf. 39 LARS OHLY (V):

Även jag tycker att det var ett hedervärt och bra resonemang. Det är lätt att känna motvilja mot den ungerska regeringen i dagsläget, men det får inte påverka besluten i den här frågan, för det har inte med det att göra. När man lägger det åt sidan är det en helt riktig beskrivning av konsekvenserna av ett sådant beslut.

Möjligtvis skulle jag önska att regeringen problematiserade ytterligare, och om det avkrävdes en position i slutändan utifrån nu givna ståndpunkter skulle jag önska att regeringen i stället röstade emot.

Vad finansministern säger här är att detta riskerar att bli prejudicerande. För att konsekvensen ska hålla bör även andra länder som riskerar motsvarande åtgärder vara medvetna om att vi kommer att rösta för det nästa gång.

Jag skulle kanske kunna tänka mig att man i stället sade att det är rimligt att inte vidta de här åtgärderna mot Ungern i dagsläget. Den utgångspunkten beror på att Vänsterpartiet vid sammanträdet den 20 januari också hade en avvikande mening om stabilitets- och tillväxtpaktens tillämpning. Vi vidhåller naturligtvis den uppfattningen.

Anf. 40 Finansminister ANDERS BORG (M):

Vi ska komma ihåg att vad vi nu talar om är att den ungerska regeringen ska fatta beslut före den 1 januari 2013 som visar att de vidtar åtgärder för att inom ett rimligt tidsförlopp komma ur EDP. Det är alltså fullt möjligt att vi till slut inte ställs inför frågan om de här medlen ska suspenderas. Det vi nu gör är att vi skickar en allvarlig varning till ung-

rarna: Ni har varit i EDP under hela er tid här – borde ni inte fundera lite grann på hur det ser ut?

Det som är speciellt med Ungern är att de inte är anmärkningsvärt dåliga när det gäller underskott eller skuld. Flera av EDP-länderna är väsentligt värre. Jag fick ett brev från den ungerske finansministern där han hade räknat fram att hans land är nummer åtta när det gäller underskott, så det är alltså många andra länder som har väsentligt större underskott och väsentligt större skuld.

Såvitt jag förstår listan, och nu måste vi vara säkra på att vi har förstått det här rätt, har till exempel Polen en deadline för att korrigera sin excessive deficit till 2012 – det är lite oklart om man kommer att bedöma att man landar i det – och vi har så småningom Spanien, Cypern, Slovenien och Slovakien under 2013. Det är några exempel på länder som kommer att bli ämne för en liknande diskussion.

Vi röstade för att möjligheten att suspendera medel skulle finnas med i listan av sanktioner, men jag delar helt Bo Bernhardssons och Lars Ohlys resonemang om hur vi egentligen vill tillämpa detta.

Nu skickar vi den första varningen. Det är inte rött kort utan gult kort, för att dra en fotbollssparallell. Vi kan skicka det här gula kortet med medskicket att de ska vara medvetna om att andra i sådana fall kommer att påverkas. Jag tycker att man också bör väga in att detta är ett av Europas fattigaste länder. När det gäller sammanhållningsmedel, om vi över huvud taget ska ha dem, måste Ungern vara ett av de länder som har bäst case för att få dem.

Anf. 41 ORDFÖRANDEN:

Men, Anders Borg, när det gäller det här underskottsresonemanget – det handlar väl om när ungrarna har tagit hand om de privata pensionspengarna?

Anf. 42 Finansminister ANDERS BORG (M):

Om man tittar på prognoserna för Ungern menar kommissionen till exempel att de för 2013 ligger på 3,7, IMF säger också 3,7 och ungrarna själva säger 2,2. Det är en kraftig försämring mot att man 2011 hade överskott för att man gjorde de här lite märkliga transaktionerna. Men även ur det perspektivet är det många länder som har större underskott och högre skuld än vad ungrarna har. De ligger på 75 procent av bnp i skuld.

Motivet kan inte vara att ungrarna är särskilt graverande när det gäller att inte sköta sina offentliga finanser de här åren. Däremot är det särskilt graverande att det är en lång tid som de har varit i EDP.

Anf. 43 ORDFÖRANDEN:

Finansministern säger att han är tveksam med motivet att detta är ett särskilt fattigt land. Då införs det ju ett nytt kriterium, alltså att man ska vara mer överseende med fattiga länders ökade skuldsättning och underskott. Är det verkligen en rimlig hållning?

Anf. 44 Finansminister ANDERS BORG (M):

Nej, det kanske inte är en rimlig hållning, och det finns inte något sådant kriterium. Men man måste åtminstone ha kravet att andra, rikare länder med större underskott också utsätts för samma sanktion. Nu riskerar man att statuera exempel med ett litet, politiskt svagt land som därtill råkar vara fattigt.

Jag korrigerar vad jag sade och delar Carl B Hamiltons hållning på den punkten, men jag tycker att man i ett resonemang definitivt kan väga in detta. Vårt krav måste ju vara konsekvens från euroländerna och majoriteten när man fattar detta beslut.

Anf. 45 SUSANNA HABY (M):

Det är väl just kärnan att det måste gälla samma för alla. Det är oerhört viktigt.

Jag träffade i måndags en regeringsföreträdare från Ungern, och deras resonemang utgår mycket från att det är historien som har gjort att de fortfarande 2012 har bekymmer, alltså åtta år efter att de kom med i EU. Det verkade inte på dem som jag pratade med att de hade någon jättestor lust att själva ordna till det i sitt hemland. De skyller på andra och säger att om de ska drabbas av att sammanhållningspolitikspengar ska dras in ska det också gälla alla andra.

Jag tror alltså att det är viktigt att man håller ut här även om det är ett fattigt land.

Anf. 46 BO BERNHARDSSON (S):

Jag ska inte förlänga diskussionen, men jag delar inte riktigt den hållningen. Jag tycker visst att man i ett underskottsförfarande eller i en konsolideringsprocess kan väga in sådana faktorer som fattigdom, det vill säga vilken förmåga man har att ta sig ur sina underskottsproblem. Men det gäller lika för alla. Om andra länder blir fattiga gäller det också lika för alla.

Jag vill bara markera att jag tycker nog inte riktigt så, men vi kan ta den diskussionen vid ett annat tillfälle.

Anf. 47 Finansminister ANDERS BORG (M):

Jag är mycket mer splittrad. Jag drar samma slutsats som Carl B Hamilton, men känslomässigt får jag nog säga att jag håller med Bo Bernhardsson!

Anf. 48 ORDFÖRANDEN:

Anders Borg blir mer och mer politiker här, hör jag!

Om vi ser tillbaka på hur EU under ett antal år har tillämpat tillväxt- och stabilitetspakten var det ett, i ett historiskt ljus, väldigt olyckligt beslut när Tyskland och Frankrike befriades från sanktioner. Det är klart att ska det här fungera måste det också tillämpas, och då är alla här överens om att det ska ske på lika sätt. Men om det inte tillämpas och man säger att man ska behandla alla länder lika faller allting under bordet och man vill inte göra någonting, och då är det ett väldigt allvarligt beslut för då går inte hela den här mödosamt uppbyggda mekanismen att tillämpa.

Anf. 49 Finansminister ANDERS BORG (M):

Carl B Hamilton har naturligtvis rätt! Vi har sagt ja till regelverket. Det här är ett fall av brott mot regelverket, och då måste en sådan här process komma i gång. Men en händelse som ser ut som en tanke är att det just råkar vara ett land som många nu vill göra en markering mot, som är litet och som inte har politiskt inflytande eller är affilierat med Frankrike, Tyskland eller något av de länder som ofta har ett stort inflytande. Därför tycker jag att det är rimligt att vi också bidrar till en diskussion kring om man är beredd att tillämpa det här strikt och att det ska gälla alla. Vi är beredda att tillämpa det strikt, men då ska det verkligen gälla alla.

Nu blir det återigen känslomässigt, och jag vet att det inte får vara det här, men det hade varit mycket bättre att det var ett rikt land som förtjänade ett straff som blev första fallet.

Anf. 50 ORDFÖRANDEN:

Det har framkommit här att likabehandling är ett centralt ord i sammanhanget.

Då sammanfattar jag som att det finns stöd för regeringens position under punkt 10, men att det finns en avvikande mening från Vänsterpartiet som en uppföljning av en tidigare anmäld avvikande mening beträffande tillväxt- och stabilitetspakten.

Den nya dagordningspunkten gäller rekommendationer om hur Ungern bör komma ur sin situation. Har vi uppfattat det likadant?

Anf. 51 Finansminister ANDERS BORG (M):

Jag har inga invändningar!

Anf. 52 ORDFÖRANDEN:

Då förklarar jag ordet fritt på det som kallas ny dagordningspunkt om rekommendationer till Ungern. Finns det några synpunkter eller frågor på det?

Så är inte fallet. Det är en beslutspunkt, och det finns stöd för regeringens position.

Vi kommer till övriga frågor och informellt Ekofinmöte. Det finns inga synpunkter där heller? Nej.

Då tackar vi för i dag!

Innehållsförteckning

2011/12:28

9 mars

1 § Ekonomiska och finansiella frågor.....	1
Anf. 1 ORDFÖRANDEN.....	1
Anf. 2 Finansminister ANDERS BORG (M)	1
Anf. 3 LARS OHLY (V)	2
Anf. 4 Finansminister ANDERS BORG (M)	3
Anf. 5 ORDFÖRANDEN.....	4
Anf. 6 Finansminister ANDERS BORG (M)	4
Anf. 7 FREDRICK FEDERLEY (C).....	5
Anf. 8 ELISABETH SVANTESSON (M)	6
Anf. 9 Finansminister ANDERS BORG (M)	6
Anf. 10 LARS OHLY (V)	7
Anf. 11 ORDFÖRANDEN.....	8
Anf. 12 LARS OHLY (V)	8
Anf. 13 BO BERNHARDSSON (S)	8
Anf. 14 MARIE GRANLUND (S).....	8
Anf. 15 Finansminister ANDERS BORG (M)	9
Anf. 16 ORDFÖRANDEN.....	10
Anf. 17 LARS OHLY (V)	10
Anf. 18 ORDFÖRANDEN.....	11
Anf. 19 Finansminister ANDERS BORG (M)	11
Anf. 20 Departementssekreterare LENA HJORT AF ORNÄS	11
Anf. 21 ORDFÖRANDEN.....	11
Anf. 22 Finansminister ANDERS BORG (M)	11
Anf. 23 ORDFÖRANDEN.....	12
Anf. 24 Finansminister ANDERS BORG (M)	12
Anf. 25 MARGARETA SANDSTEDT (SD).....	12
Anf. 26 Finansminister ANDERS BORG (M)	12
Anf. 27 ORDFÖRANDEN.....	12
Anf. 28 Finansminister ANDERS BORG (M)	12
Anf. 29 LARS OHLY (V)	12
Anf. 30 Finansminister ANDERS BORG (M)	13
Anf. 31 ORDFÖRANDEN.....	13
Anf. 32 Finansminister ANDERS BORG (M)	13
Anf. 33 ORDFÖRANDEN.....	13
Anf. 34 Finansminister ANDERS BORG (M)	13
Anf. 35 ORDFÖRANDEN.....	14
Anf. 36 Finansminister ANDERS BORG (M)	15
Anf. 37 BO BERNHARDSSON (S)	15
Anf. 38 ORDFÖRANDEN.....	15
Anf. 39 LARS OHLY (V)	15
Anf. 40 Finansminister ANDERS BORG (M)	15
Anf. 41 ORDFÖRANDEN.....	16
Anf. 42 Finansminister ANDERS BORG (M)	16
Anf. 43 ORDFÖRANDEN.....	16
Anf. 44 Finansminister ANDERS BORG (M)	17
Anf. 45 SUSANNA HABY (M).....	17
Anf. 46 BO BERNHARDSSON (S)	17
Anf. 47 Finansminister ANDERS BORG (M)	17

2011/12:28
9 mars

Anf. 48	ORDFÖRANDEN	17
Anf. 49	Finansminister ANDERS BORG (M).....	18
Anf. 50	ORDFÖRANDEN	18
Anf. 51	Finansminister ANDERS BORG (M).....	18
Anf. 52	ORDFÖRANDEN	18